

erindre om, at Arbejderkommissionen, som jeg dog antager repræsenterede Sagkundskab i mange Retninger, paa dette Omraade bestemt og indtrængende har udtalt sig for Nødvendigheden af en saadan Lov. Der foreligger i Motiverne til Regjeringens oprindelige Lovforslag Data nok, som bevise, at vi ogsaa ganske godt ere inde paa den Vej, man i Udlandet er kommen meget vidt ind paa, nemlig Forskaffninger af Levnetsmidler. Sundhedskollegiet, som har afgivet Erklæring angaaende den hele Sag, har udtalt sig paa lignende Maade og den særlige Læmner eller Sagkyndige, som den ærebe Drdsfører refererede, udtaler jo, at han tilfulde bekræfter, at ogsaa hertilands mange af den Slags Forføelser begaas. Den ærebe Drdsfører vilde, hvis han selv nærede nogen Tvivl derom, have havt den allerletteste Udgang til at overbevise sig yderligere derom, hvis han havde henvendt sig derom til Kjøbenhavns Politii, han vilde der have faaet en Rigtighed af Tilfælde, som vilde have været fuldstændig overbevisende, i alt Fald for alle Andre, om det Nødvendige i, at man itide skrider ind imod de Forføelser, som her er Tale om. Desuden tror jeg, med al Anerkjendelse af det danske Folks mange fortræffelige Egenskaber, ikke, at man i det Hele og Store kan sige, at vi ere synderlig bedre end andre Folk i Verden, og naar det er bekjendt, at man i Udlandet i overordentlig vidt Omfang er inde paa Forskaffninger af allehaande Levnetsmidler, vil det næsten være altfor naivt at tro, at vi i al Afstyldighed have undladt at følge med Strømmen i saa Henseende. Jeg tror, at det vilde være forsigtigere at følge Regjeringens Forslag i denne Henseende, og, som man siger, ikke have ventet med at kaste Brønden til, til efter at Bærnet er drunnet. Det er min Overbevisning, at der paa dette Omraade hver Dag øves tilbørlig ikke ubetydelige og endog for Sundheden farlige Bedragerier, og der er Ingen mere end den fattige og ubemidlede Del af Befolkningen, som skal kjøbe i Detail, der lider under den bestaaende Tingenes Tilstand. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den ærebe Drdsfører ikke har faaet det samme Indtryk, som jeg er overbevist om er almindelig her i Landet, at det er nødvendigt, at man itide træffer lignende Foranstaltninger, som man i andre Lande forlængst har anset for nødvendige. — Naar jeg begyndte mit Foredrag med at yttre, at jeg vilde have fore-

trukket, at den ærebe Drdsfører rent og klart havde sagt som sin Anskuelse, at han ikke ønskede at komme ind paa den Vej, som Lovforslaget foreslaar, støtter jeg en saadan Udtalelse paa, at jeg tror at kunne vise, at den ærebe Drdsfører paa alle Punkter i væsentlig Grad afviger fra det foreliggende Lovforslag. Sagen er jo den, at vi indtil Dato ikke have faaet Lovbestemmelser, som gjorde det strafbart at forfalste Varer og sælge disse, ligesaa lidt som vi have manglet eller mangle i dette Dieblit almindelige Bestemmelser om, at Politiet er forpligtet til at efterspore og, hvor det kommer til Kundskab derom, tage Forholdsregler imod Overtrædelser af denne Natur. Det er bekjendt nok, at Politiet har denne Forpligtelse. Men Sagen er den, at Politiet, som har saa mange andre Ting i Hovedet, og „som skal passe paa os Allesammen“, som der staar i Tragedien, allerede af denne Grund ikke er tilstrækkelig istand til paa tilbørlig Maade at efterspore alle Forføelser, som i denne Henseende begaas, foruden, hvad der har endnu mere Betydning, selv om Tiden og de fysiske Kræfter i saa Henseende strække til, fattes den tilstrækkelige Sagkundskab hos de Organer, som for Diebliffet fungere, hvorfor dette Efterfyn ikke kan blive af virkelig Betydning. Endelig har det viist sig, at til Trods for de Straffebestemmelser, vi have, tage disse Bedragerier efter min Overbevisning med hver Dag mere og mere Overhaand. Hvad er da naturligere end derfra at slutte, at de nuværende Straffebestemmelser ikke ere strenge nok. Det er det, som Lovforslaget gaar ud paa. Det vil etablere en særlig skarp Kontrol, særlige Organer, der skulle have Tilfyn med disse Væreforskaffninger, og det skjærper de bestaaende Straffebestemmelser for Overtrædelser i den antydede Retning. Selvsjælgelig maa ethvert Lovforslag, som vil løse denne Opgave paa en praktisk Maade, begrænde sig, og derfor kan Lovforslaget ikke tage Alt med, ikke udvide det nye særlige Kontrolapparat, om jeg maa kalde det saa, til alle mulige Varer, men maa indskrænke sig til særlig at henvende den kontrollerende Myndigheds Opmærksomhed paa de vigtigste, nemlig Næringsmidlerne og særlig da — det, antager jeg, har været Lovforslagets Hensigt — de Næringsmidler, som ere de almindelige og navnlig have Betydning for den ubemidlede Del af Befolkningen. Endvidere kan man ikke, naar man vil have et saadant nyt Apparat, strax med et Slag faae det alle Begne.